

landet, noget som helst Udtryk for, at man fra Partifællerne i Udlandet vil følge Eksemplet herhjemme fra. Hvis disse havde erklæret, at de i de forskellige Lande vilde gøre det samme, som Socialdemokraterne have gjort her, kunde der være Grund til at lægge nogen Vægt derpaa, men ikke en eneste af dem siger noget saadant.

Det synes i øvrig, som om den Hovedargumentation, som fra socialdemokratisk Side føres i Marken mod et forsvarligt Forsvar og for Afrustning, bunder i visse sociale Betragtninger, og jeg antager, at hvis man søger den Argumentation, der er kommen frem fra den Side, sammenfattet i en af de Herrers Tale, vil man finde den fyldigst repræsenteret i de Udtalelser, som ere fremkomne fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det var jo en meget fornøjelig Tale at høre paa. En stor Del af den bestod dog i, at det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) havde sagt, hvad den højtærede Forsvarsminister havde sagt, hvordan Venstre havde baaret sig ad den Gang og den Gang, og hvordan det nu var blevet skammelig mishandlet. Det ærede Medlem havde øjensynlig en klar Forstaaelse af, at til ethvert ordentlig Asgaard hører ogsaa en Loke, og han søgte at udfylde Bestillingen som saadan paa en Maade, som var ret beundringsværdig. Han drev det endog til at paavise, hvorledes Parlamentarismen var i Fare ved det, der var sket, og hvorledes man havde tilsidesat visse parlamentariske Fordringer. Han opkastede sig kort sagt — foruden til Ordfører for det mishandlede Venstre — tillige til Ordfører for Parlamentarismen. Og han sluttede med at kalde paa den store demokratiske og antimilitaristiske Sammensmeltning, som skulde møde en Storborgersammensmeltning fra den anden Side. Dette er højest karakteristisk, thi her i det socialdemokratiske Program finder man i Motiverne til Programmet udtalt, at Parlamentarismen er noget, som har spillet fallit for længe siden, at Demokratiet er noget Miskmask, og at Socialdemokratiet derfor maa sætte Skel mellem dette og sig selv. Det synes altsaa, at i dansk Politik, hvor man har talt saa meget om Sammensmeltning, er man nu naaet til et Standpunkt, hvor der melder sig en Sammensmeltning af en Styrke og et Omfang, som man ikke har set før, og som af den Grund endog stiller sig op som Forkæmper for noget,

som det ærede Medlems eget politiske Program forkaster. Paa dette Grundlag skal han søge at samle de mange forskellige Elementer til Kamp, og det en Kamp, som han jo efter sin Tales Slutning at dømme i Virkeligheden vil gøre til en Kamp for de besiddelsesløse mod de besiddende.

Overfor denne Slutningsbemærkning, overfor denne Udtalelse, der ligesom synes at skulle være Kvintessensen af, hvad der foregaar i den Sag, vi behandle, vil jeg sige, at denne Tale om de besiddelsesløse kontra de besiddende er ikke andet end agitatoriske Fraser. Jeg har endnu aldrig hørt, at Socialdemokrater eller andre kunne trække Grænsen mellem, hvem der er besiddende, og hvem der er besiddelsesløs. Man kan det hverken paa økonomiske eller paa andre Omraader. Spørgsmaalet om Besiddelse strækker sig jo ogsaa ind paa andre Omraader end netop det økonomiske Omraade, og netop det Omraade, der her er Tale om, nemlig det nationale, er af den Art, at man meget vel kan finde Smaakaarsfolk, som have en klar Følelse og Forstaaelse af, at de paa dette Omraade ere besiddende, medens man paa den anden Side kan træffe velstaaende Mænd, for hvem det modsatte er Tilfældet.

Der er i øvrig to særlige Argumenter, der bringes i Marken fra socialdemokratisk Side overfor Bevægelsen for at skaffe os et forsvarligt Forsvar. Det ene er, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) udtrykte sig, dette, at Arbejderne, Socialdemokratiet, Verden over danne en Garanti for Freden, idet Socialdemokratiet udtrykkelig erklærer, at det ikke vil gaa med til nogen Angrebskrig. Hertil vil jeg sige, at deri ligger jo ingen Garanti, thi den samme Udtalelse vil man kunne faa en hvilken som helst Diplomat, hvor som helst i Verden, til at fremsætte i dette Øjeblik. Der er ingen, der vil gaa med til nogen Angrebskrig. Hvad er nemlig en Angrebskrig? Hvornaar vil det være muligt at paavise, at en Krig er en Angrebskrig? I 1870 opstod en fransk-tyske Krig. Tilsyneladende og formelt var det en Angrebskrig fra Frankrigs Side — langt senere er det oplyst, at i Virkeligheden var den det modsatte. Det vil i det hele taget være meget vanskeligt at sige, om en Krig er en Angrebskrig eller ikke. Jeg mindes med Hensyn til Arbejdernes Holdning i øvrigt overfor Krig fra et Ophold i England under Boerkrigen, at denne Krig, der dog utvivlsomt var en Angrebskrig,